Tatár Sándor

MAGYAROK ISTENE

Ifjat, vént, vöröset, bronzost, barnát, szőkét,
fogékonyakat is, de gúnyos süketeket főként,
cinikusokat, kiknek gúnymosoly a szájuk,
rossz álmúakat s akik mellett sütögethetsz ágyút,
mélymagyarokat s kozmopolitákat,
villákban istentagadókat s kik Téged
kunyhókból imádnak,
bamba nyájat, hümmögő szkeptikust, firkászokat,
többszörös családapát s azt is, ki csak farkat rázogat,
túlélés-táplálás bűvésznőit és plázacicákat,
természetes bájt, piercinget és fülkarikákat,
szteroidokkal élőket és örömsportolókat,
életuntakat csakúgy, mint kik falják
s dicsérik kóstolódat

Levitézlett vezért és apatikus plebszet,
végleg fásultat és aki nem maradhat veszteg,
pár lángelmét, sok szellemben sivárat,
tetováltakat és márványsimákat,
tétovákat és törtetőket,
tagbaszakadt kanokat s törpe nőket,
beletörődőket és követelődzőket,
szerény vágyúakat s akiknek minden csak előleg –

előszólítod őket házaikból,
strucchomok-sáncaik mögül előhivod
– töpörödőket s ki még nőni fog,
kiknek kezében cabrio volánja,
s ki egynél több kiflit nem tesz a kosárba,
önpusztítókat s aki mások
életével játszott,
folyton-bicsakló-nyelvűt és ki sosem bakizott –
egybetereled és megáldod,
aztán móresre tanitod.

...de némelyekkel azért mintha kivételt tennél...